

Arrest

nr. 103 537 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 31 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 4 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij vullen deze aanvraag aan bij brief van 30 november 2009.

Op 29 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - met name dat verzoeker sinds september 2006 in België verblijft, dat verzoekster hier sinds februari 2007 verblijft, dat zij Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat hun zoon deelneemt aan tennislessen, dat zij werkbereid en heel gemotiveerd zouden zijn, dat verzoeker opgeleid zou zijn en zou kunnen beginnen werken in een knelpuntberoep, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - kunnen op zich geen grond vormen om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Verzoekers wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 28.09.2006 en verzoekster op 14.02.2007, die werd afgesloten op 29.02.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar en 5 maanden voor verzoeker en 1 jaar en 2 weken voor verzoekster - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden betrokkenen reeds op 20.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde grotendeels in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Betrokkenen maakten verder ook zelf de keuze om een aanvraag 9ter in te dienen, waarna zij op 18.02.2010 in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie. Betrokkenen wisten dat dit verblijf precair was en hen mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan in afwachting van hun procedure conform artikel 9ter, die werd afgesloten met een ongegronde beslissing op datum van 08.05.2012. Het feit dat verzoekers zich tijdens deze periode verder zouden geïntegreerd hebben, is het gevolg van de eigen keuze van verzoekers om deze aanvraag conform artikel 9ter in te dienen en kan bijgevolg nu niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het argument dat een terugkeer na dergelijk langdurig verblijf/procedure onmenselijk en onredelijk zou zijn, kan dus niet weerhouden worden aangezien verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie en op de hoogte waren dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers halen bij de elementen ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag nog aan dat hun zoon zich hier volledig heeft aangepast, dat hij zijn vrienden hier heeft en dat hij hier naar school gaat, waarvan een attest wordt voorgelegd. Ook worden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd, waaruit blijkt dat hun jongste kind in België is geboren. Deze elementen kunnen echter evenmin weerhouden worden als een grond om aan betrokkenen een regularisatie toe te staan, gelet op hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoekers maakten zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van de asielprocedure, alsook om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het feit dat zij met hun kinderen nog steeds in België verblijven en dat de kinderen hier geïntegreerd zijn. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden om verzoekers een verblijfsregularisatie toe te staan.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers in de synthesesamenvatting, die een herhaling is van het middel in het verzoekschrift en een antwoord op de nota inhoudt, aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van de formele motiverings verplichting van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van het artikel 8 EVRM.

In de nooit afgeschafte instructie ‘Turtelboom’ dd. 26 maart 2009 inzake de toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet wordt gesteld:

“Aan de lijst van prangende humanitaire situaties, mag volgende situatie gevoegd worden:

7. Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover

1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.

1. De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.”

Verzoekers voldoen aan al deze voorwaarden.

Op het ogenblik dat verwerende partij de hier bestreden beslissing nam was zij via een aanvraag 9bis vreemdelingenwet van 8 maart 2012 met diverse rechtvaardigende stukken en via de e-mail van de advocaat van verzoekers van 21 mei 2012, onmiddellijk na het vernietigingsarrest van de RvV hiervan op de hoogte.

Door deze gegevens te negeren schendt de bestreden beslissing niet enkel artikel 9bis vreemdelingenwet, maar eveneens de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing stelt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. Dit argument is niet terzake daar de instructie van 26 maart 2009, die een gelijkaardig criterium bevat als aangegeven in de instructie van 19 juli 2009, nooit vernietigd werd en dient toegepast te worden.

Verzoekers hebben hun gezinsleven ingeroepen in het kader van de regularisatie. Zij hebben ook gewezen op het feit dat het jongste kind in 2007 in België is geboren en hier haar gezinsleven heeft. De bestreden beslissing motiveert niet over de toepassing van artikel 8 EVRM.

REPLIEK

Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing er komt nadat een eerdere beslissing over dezelfde aanvraag door Uw Raad vernietigd werd.

Wat opvalt is dat die beide beslissing in wezen dezelfde argumenten bevatten, maar de hier bestreden beslissing alle verwijzingen naar de richtlijn gewoon weglaat. Inhoudelijk is er aan de motivering in feite niets gewijzigd.

Het door verzoekers ontwikkeld middel is kort en duidelijk. De nota die met meer dan vier bladzijden op dit middel reageert is grotendeels niet terzake.

De nota verdraait overigens wat in het middel staat. In het middel staat nergens dat er een ‘toetsing’ moet geschieden aan de instructie Turtelboom. Verzoekers stellen dat de Minister een discretionaire appreciatiebevoegdheid heeft, maar dat dit niet tot willekeur kan leiden. In dat kader dient de Minister rekening te houden met zijn/haat eigen instructies en dit in de mate dat deze geen bijkomende bindende voorwaarden toevoegt aan artikel 9bis vreemdelingenwet. Verwerende partij verdraait dit kader totaal door in het nadeel van de betrokkene menen te moeten stellen dat niet mag getoetst worden aan de instructie. De Minister mag perfect ‘toetsen’ aan zijn/haar eigen instructie op voorwaarde dat die instructie zelf geen voorwaarden toevoegt aan artikel 9bis maar een concretisering is van dat artikel. Dit wezenlijke onderscheid wordt door verwerende partij volledig genegeerd.*

De verwijzing naar het arrest RvV van 15 april 2011 is niet terzake. Daarbij gaat het over een vraag van een verzoeker om de vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet. Dit is een heel andere kwestie dan de toepassing van artikel 9bis in het kader van de bevoegdheid van de Minister.

De verwijzing naar het arrest RvV van 15 april 2011 is ook inzake wat daar staat over het redelijkheidsbeginsel niet terzake. Overigens zijn verzoekers van mening dat dit arrest door het redelijkheidsbeginsel slechts te aanvaarden voor een beslissing waarvan men na lectuur ‘ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is’ niet conform de algemene invulling van het redelijkheidsbeginsel beslist.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”. (I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 175).

De argumentatie van verwerende partij is tamelijk doorzichtig waar ze stelt dat het de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing, om hiermee elke verwijzing naar instructies, vroegere handelwijzen of praktijken inzake regularisatie weg te wuiven en dan elders in de nota te stellen dat de Minister ‘over een mime appreciatiebevoegdheid beschikt’. Nogmaals: verzoekers stellen op geen enkele wijze dat het de Minister/Staatssecretaris toekomt van de wet af te wijken, maar dit thans zo interpreteren dat elke verwijzing naar een instructie of dergelijke in strijd zou zijn met dat axioma, komt er in feite op neer dat de Minister/Staatssecretaris quasi geen appreciatiebevoegdheid meer zou hebben, wat dan in volkomen tegenstelling zou zijn met wat op andere plaatsen wordt gesteld. Als verzoekers opwerpen dat de Minister kan appreciëren op basis van een eigen instructie... wordt enerzijds opgeworpen dat dit de wet zou schenden, maar anderzijds dat verzoekers zich hier niet op kunnen beroepen omdat de Minister een eigen appreciatiebevoegdheid heeft en verzoekers hem niet kunnen verplichten met enige instructie rekening te houden. De juiste interpretatie is dat de Minister de wet dient te respecteren maar alle criteria kan aanwenden wanneer deze niet in strijd zijn met artikel 9bis, en inzonderheid wanneer deze geen voorwaarden toevoegen aan artikel 9bis.

De nota stelt dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar een latere regularisatie- aanvraag. Verzoeker heeft gesteld dat op het ogenblik van de nieuwe hier bestreden beslissing van 29.10.2012 verwerende partij via een regularisatie aanvraag van 8 maart 2012 en via een e-mail van 21 mei 2012 op de hoogte was van diverse gegevens, waarmee geen rekening is gehouden. Het gaat om gegevens die in het dossier aanwezig zijn, weliswaar in het kader van een nieuwe aanvraag, maar ze zijn gekend door verwerende partij. Ze negeren is een schending van de motiveringsverplichting. Verzoekers zien niet in waarom niet dienstig naar deze gegevens zou kunnen verwezen worden.

In verband met wat de nota stelt inzake de toepassing van artikel 8 EVRM wordt opgemerkt dat ten onrechte de indruk wordt gewekt dat de bestreden beslissing hierover specifiek zou motiveren, Artikel 8 EVRM is niet opgenomen in de bestreden beslissing, laat staan dat er over gemotiveerd werd en laat staan dat erover gemotiveerd werd conform de criteria die gelden voor de proportionaliteitsafweging van dit artikel.

Verzoekers begrijpen overigens niet waarom in de nota bepaalde passages uit de beslissing in het vet worden afgedrukt. Zij zeggen alleszins niets over enige toepassing van artikel 8 EVRM, in het kader waarvan de nota argumenteert.

De nota stelt dat de beslissing op het ganse gezin betrekking heeft en geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat verzoekers niet aantonen dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen leiden,

Het gezinsleven en de toepassing van artikel 8 EVRM moet concreet beoordeeld worden. Het gaat om een gezin dat sedert 2006 ononderbroken in België verblijft en op het ogenblik van de beslissing ruim zes jaar. Het gaat om een gezin met twee kinderen waarvan één in België is geboren in 2007 en het oudere kind twee jaar was toen het toekwam in België. Zes jaar later is dit oudste kind acht jaar oud en heeft het hier de kleuterschool doorlopen en reeds twee jaar lagere school. De opleiding en opvoeding van dit kind situeert zich volledig in België. Het gezinsleven situeert zich volledig in België.

In het kader van artikel 8 EVRM dan stellen dat ze niet aantonen hun gezinsleven niet elders te kunnen leiden miskent alinea 1 van dit artikel 8 EVRM en de louter humanitaire en pedagogische inschatting van het concrete gezinsleven.

Dat er geen bevel werd gegeven: er werden vroeger wel bevelen gegeven en verwerende partij kan die minstens theoretisch van vandaag op morgen uitvoeren. Er is dus wel een reële bedreiging voor het gezinsleven in België.

Stellen dat het aan verzoekers zelf ligt dat zij vroegere bevelen negeerden is eenzijdig; ook de Staat heeft deze bevelen nooit uitgevoerd. Het argument kan in die zin niet aangenomen worden.

De verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM zijn niet terzake. Het gaat om algemene principes waarover hier niet de discussie gevoerd wordt.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Los van de opmerking dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in hun aanvraag expliciet beroepen hebben op de ‘instructie ‘Turtelboom’ dd. 26 maart 2009’ doch enkel algemeen hebben verwezen naar ‘een akkoord over de regularisatie’ en de ‘aangekondigde maatregelen’, dient te worden vastgesteld dat verzoekers kennelijk menen de rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 9bis en de beoordelingsbevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, zomaar naast zich te kunnen neerleggen.

De instructie van 19 juli 2009 werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "zowel de bevoegde minister als de aan zijn gezag onderworpen ambtenaren door de bestreden instructie zijn gebonden; dat deze wat dit betreft, geen ruimte voor enige beoordelingsbevoegdheid laat". Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Gezien de instructie van 19.07.2009 net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat er geen ruimte meer is voor enige beoordelingsbevoegdheid, kunnen verzoekers in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat wel toepassing had moeten worden gemaakt van 'nooit afgeschafte instructie Turtelboom' dd. 26 maart 2009', waarop verzoekers zich ook niet uitdrukkelijk hebben beroepen in hun aanvraag.

Immers zijn de criteria van deze instructie Turtelboom dd. 27.03.2009 allen overgenomen in de instructie van 19.07.2009 (waaraan nog bijkomende criteria werden toegevoegd die nog niet waren opgenomen voordien), zodat dezelfde redenering - waarom de instructie van 19.07.2009 ook werd vernietigd - vanzelfsprekend geldt.

Verzoekers kunnen dan ook niet nog dienstig verwijzen naar de instructie van 26.03.2009 die eveneens tot gevolg had dat de gemachtigde diende te "besluiten dat de bijzondere omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de wet zijn vervuld" indien de vreemdeling zich in één van deze 'prangende humanitaire situaties' bevond.

Verzoekers kunnen werkelijk niet dienstig anders voorhouden.

Overigens kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet toetsen aan een 'instructie':

"Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over een enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Der gelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd\ omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie(R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Alsmede:

"In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS23 juni 2004, nr. 132.916).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs aivraast hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakf \ (R.v.V. nr. 59 781 van 15 april 2011, www.rvv-cce.be)

Verzoekers gaan met hun kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verzoekers hun kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Inzake de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat

verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar een latere aanvraag om machtiging tot verblijf die zij hebben ingediend, doch waarop de bestreden beslissing duidelijk geen betrekking hebben. Verwerende partij verwijst naar de uitdrukkelijke bewoordingen op de beslissing van 29.10.2012, met name dat:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.05.2009 (en de aanvulling dd. 30.11.2009 werd ingediend door:

(...)”

Ook uit de andere documenten van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag dd. 08.03.2012 apart behandeld wordt, en aldus niet het voorwerp uitmaakt van de in casu bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot kan ook de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en de schending van de motiveringsplicht inzake het voorgehouden gezinsleven niet worden aangenomen.

Het is verwerende partij niet duidelijk naar welke argumenten die zouden zijn ingeroepen in de aanvraag dd. 04.05.2009 of aanvulling dd. 30.11.2009, verzoekers verwijzen met de bewering dat zij ‘hun gezinsleven hebben ingeroepen in het kader van de regularisatie’. De verwerende partij merkt tevens op dat door de gemachtigde expliciet wordt gemotiveerd inzake de geboorte van het jongste kind in België en het verblijf van verzoekers in België:

“De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - met name dat verzoeker sinds september 2006 in België verblijft dat verzoekster hier sinds februari 2007 verblijft, dat zij Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat hun zoon deelneemt aan tennislessen, dat zij werkbereid en heel gemotiveerd zouden zijn, dat verzoeker opgeleid zou zijn en zou kunnen beginnen werken in een knelpuntberoep, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - op zich geen grond vormen om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Verzoekers wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 28.09.2006 en verzoekster op 14.02.2007, die werd afgesloten op 29.02.2008 met de beslissing *weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming\ De duur van de asielprocedure — namelijk 1 jaar en 5 maanden voor verzoeker en 1 jaar en 2 weken voor verzoekster — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure — hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden betrokkenen reeds op 20.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde grotendeels in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Betrokkenen maakten verder ook zelfde keuze om een aanvraag 9ter in te dienen, waarna zij op 18.02.2010 in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie. Betrokkenen wisten dat dit verblijf precair was en hen mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan in afwachting van hun procedure conform artikel 9ter, die werd afgesloten met een ongegronde beslissing op datum van 08.05.2012. Het feit dat verzoekers zich tijdens deze periode verder zouden geïntegreerd hebben, is het gevolg van de eisen keuze van verzoekers om deze aanvraag conform artikel 9ter in te dienen en kan bijgevolg nu niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het argument dat een terugkeer na dergelijk langdurig verblijf/procedure onmenselijk en onredelijk zou zijn, kan dus niet weerhouden worden aangezien verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie en op de hoogte waren dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers halen bij de elementen ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag nog aan dat hun zoon zich hier volledig heeft aangepast, dat hij zijn vrienden hier heeft en dat hij hier naar school gaat, waarvan een attest wordt voorgelegd. Ook worden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd, waaruit blijkt dat hun jongste kind in België is geboren. Deze elementen kunnen echter evenmin weerhouden worden als een grond om aan betrokkenen een regularisatie toe te slaan, gelet op hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoekers maakten zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van de asielprocedure, alsook om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het feit dat zij met hun

kinderen nog steeds in België verblijven en dat de kinderen hier geïntegreerd zijn. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden om verzoekers een verblijfsregularisatie toe te staan” [...].

Tot slot laat verwerende partij volledigheidshalve nog gelden dat ook een schending op grond van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het ganse gezin van verzoekers, terwijl deze op zich ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Om die reden kan de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, die niet verder wordt uitgewerkt in het eerste middel, niet worden aangenomen.

Uiterst ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat verzoekers niet aantonen dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden.

Tevens merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, temeer nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing verwijten niet te antwoorden op de criteria voorzien in de “nooit afgeschafte instructie ‘Turtelboom’ dd. 26 maart 2009 inzake de toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet” hebben zij in hun aanvraag, volgens hen gedateerd op 3 november 2009 het standaardformulier “regularisatieaanvraag” gebruikt en de toepassing gevraagd van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de voordien hangende aanvraag in die zin geregulariseerd. Verzoekers hebben niet langer te kennen gegeven zich nog op de “oude” instructie van 26 maart 2009 te beroepen

(zie uitgebreide tekst onder de betiteling "typeformulier Regularisatieaanvraag"). Voorts hebben zij aangekruist: onredelijk lange asielpcedure, asielpcedure van een jaar die voor 1 juni 2007 is ingediend voor families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar school gaan en al minstens 5 jaren aanwezig zijn in het Rijk, alsmede het criteria 2.8.B: werk en duurzame lokale verankering. Tevens kruisten zij aan: "andere prangende humanitaire situaties". Zij voegden tal van stukken toe die betrekking hadden op de identiteit van de familieleden en die hun integratie betreffen. In de aanvraag volgens verzoekers gedateerd op 4 mei 2009 haalden zij wat de gegrondheid betreft humanitaire redenen en duurzame banden aan. Ook in deze aanvraag wordt niet verwezen naar de instructie van 26 maart 2009. Bijgevolg kunnen verzoekers thans de verwerende partij niet verwijten niet te antwoorden in functie van deze omzendbrief. Overigens tonen verzoekers evenmin hun belang aan bij de grief dat beide aanvragen tegelijkertijd moeten behandeld worden, evenmin ter terechtzitting op vraag van de Raad.

Waar verzoekers de bestreden beslissing verwijten niet te antwoorden op een nieuwe ingediende aanvraag van 8 maart 2012, met stukken en de mail van hun raadsman van 21 mei 2012, blijkt uit het administratief dossier dat deze nieuwe aanvraag het voorwerp zal uitmaken van een aparte beslissing. Er wordt opgemerkt dat verzoekers in geen van beide documenten expliciet hebben gevraagd deze aanvragen als één geheel te beschouwen en te beantwoorden. Zij beperkten zich ertoe te verwijzen naar het bestaan van de twee aanvragen zonder de samenvoeging te vragen. Bijgevolg kan het thans de verwerende partij niet ten kwade geduid worden de aanvragen apart te behandelen.

Waar verzoekers de bestreden beslissing verwijten niet te antwoorden op hetzij te motiveren over de toepassing van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het bestaan van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet is aangevoerd in de aanvraag of de aanvulling en de verwerende partij in casu niet geacht wordt te motiveren met betrekking tot artikel 8 EVRM nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Overigens kunnen verzoekers niet op ernstige wijze voorhouden dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat de jongste zoon in België is geboren en hun gezinsleven zich hier afspeelt nu de bestreden beslissing antwoordt: *"Verzoekers halen bij de elementen ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag nog aan dat hun zoon zich hier volledig heeft aangepast, dat hij zijn vrienden hier heeft en dat hij hier naar school gaat, waarvan een attest wordt voorgelegd. Ook worden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd, waaruit blijkt dat hun jongste kind in België is geboren. Deze elementen kunnen echter evenmin weerhouden worden als een grond om aan betrokkenen een regularisatie toe te staan, gelet op hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoekers maakten zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van de asielpcedure, alsook om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het feit dat zij met hun kinderen nog steeds in België verblijven en dat de kinderen hier geïntegreerd zijn. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden om verzoekers een verblijfsregularisatie toe te staan."* In de mate dat verzoekers in hun repliek in de synthesesamenvatting kritiek uiten op het gegeven dat er nog bevelen bestaan en deze kunnen uitgevoerd worden kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij in de thans bestreden beslissing gaat motiveren met betrekking tot vroegere genomen beslissingen.

Bijgevolg tonen verzoekers geen schending van de motiveringsplicht aan, ook niet met hun grief betreffende artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor het overige dient vastgesteld te worden dat verzoekers nalaten afdoend uiteen te zetten, gelet op hetgeen voorafgaat, op welke wijze zij artikel 8 EVRM geschonden achten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijk-

heid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen geen dergelijke schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers in de synthesesamenvatting, die een herhaling is van het middel in het verzoekschrift en een antwoord op de nota inhoudt, aan:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van het gelijkheidsbeginsel neergelegd in artikel 11 van de Belgische grondwet en artikel 14 van het EVRM. Machtsoverschrijding.

Eerste onderdeel,

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest nr. 198.769 van 9 december 2009:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, 0111 er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is

geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden», Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken 0111 terug te keren naar zijn land van herkomst».

Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook nà de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoekster zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Dat verzoekster stelt dat van alle elementen die zij heeft aangevoerd enkel de mogelijke schending van art. 3 van het EVRM zou kunnen worden weerhouden als argument ter staving van de buitengewone omstandigheden. Dat verzoekster in haar aanvraag uitdrukkelijk naar artikel 3 EVRM verwezen heeft.

Derhalve dient men ervan uit te gaan dat verzoekster effectief een mensonterende behandeling zal ondergaan indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster evenwel niet begrijpt waarom dit element wordt weerhouden ter staving van de buitengewone omstandigheden doch niet ter staving van de grond van de aanvraag.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens tegenstrijdig is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Dat artikel 9bis vreemdelingenwet geschonden is.

REPLIEK

Ook in deze is de nota grotendeels niet terzake.

De instructie is vernietigd inzonderheid op het punt dat vreemdelingen ontslagen werden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen om de aanvraag in België te doen en ze ontvankelijk te laten verklaren.

Dit is juist, maar wat verzoekers gesteld hebben gaat er precies over dat na de vernietiging van de instructie in de nieuwe hier bestreden beslissing van 29.10.2012 het verzoek van verzoekers ongegrond wordt verklaard, wat impliceert dat het ontvankelijk werd verklaard, wat op haar beurt impliceert dat de buitengewone omstandigheden werden aanvaard.

Verwerende partij kan niet voorbijgaan aan deze juiste interpretatie van verzoekers. De bestreden beslissing heeft de buitengewone omstandigheden aanvaard en precies dat gegeven is door verzoekers ingebracht om te stellen dat - nu die buitengewone omstandigheden aanvaard zijn inzake de ontvankelijkheid - het niet begrijpelijk is en een gebrek in de motivering waarom dit aanvaarden van de buitengewone omstandigheden niet weerhouden wordt bij de beoordeling van de grond van de zaak.

Precies de vernietiging van de ins tractie op dit punt door de Raad van State maakt dat wanneer de buitengewone omstandigheden aanvaard worden deze hun repercussie moeten hebben bij beoordeling over de gegrondheid. Wanneer verwerende partij anders oordeelde had zij - om het arrest van de Raad van State te respecteren - de aanvraag onontvankelijk in plaats van ongegrond moeten verklaren,

De nota gaat voorbij aan deze essentiële maar duidelijke redenering. De nota is op dit punt één grote verwarring.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de motivering over de grond van de zaak

Wat betreft de motivering in verband met de vernietigde instructie

Verzoekster wenst eerst en vooral te stellen dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, gedaagde wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de weigering:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten van de Raad van State is. Verzoekster betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde “buitengewone omstandigheden” heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van

de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet zegt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar wel het volgende stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit liet bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. [...].

Dat dit concreet betekent dat gedaagde een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat gedaagde echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat gedaagde in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het Kruispunt van Migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarde en (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze

worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden 0111 een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat gedaagde een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoekster voldoet aan de instinctie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat gedaagde zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat vermelde motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoekster beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoekster gedaagde er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft.

Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoekster driejaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoekster van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat zij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

“Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatie aanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. “[...].”

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het gelijkheidsbeginsel door in casu, in tegenstelling tot wat zij stelt in andere gevallen, af te wijken van de vooropgestelde beleidslijn, en schendt zij eveneens het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals, en verzoekster kan dit niet genoeg benadrukken, gedaagde kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

Het is verweerder niet toegelaten de criteria van de omzendbrief ter uitsluiting te gebruiken, ze kan ze wel positief aanwenden in het kader van haar discretionaire bevoegdheid.

Zonder formeel te verwijzen naar de uitsluitingselementen van de omzendbrief dient te worden vastgesteld dat verweerder deze de facto wel toepast.

Er wordt gesteld: ‘Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. ... De verwijzing naar de briefwisseling van 24.2.2004 van het Bureau

voor Juridische Bijstand als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf, toont niet aan dat betrokkene effectief een aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te legaliseren.'

Hoewel verweerster de termen 'geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen' niet gebruikt in de bestreden beslissing, hanteert ze in de praktijk en de facto dit criterium door de hogervermelde motivering.

Dit blijkt ook a contrario uit het gegeven dat verweerster de aanvraag tot regularisatie van 13.12.2009 niet overweegt, laat staan niet aanziet als een poging tot het bekomen van een wettig verblijf.

Verweerster steunt zich alsnog op de (uitsluitings)criteriën van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, welke vernietigd is door het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9.12.2009.

In die zin is er sprake van machtsoverschrijding, schending van artikel 9bis vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting en van het gelijkheidsbeginsel van artikel 11 Grondwet en artikel 14 EVRM.

REPLIEK

Ook hier is de nota niet terzake.

Verzoeker stelt niet dat de instructie op zich niet vernietigd is. Het arrest van de Raad van State heeft de instructie op een precies punt vernietigd en hiermee de volledige instructie vernietigd, maar het arrest zegt niet dat de instructie niet meer mag gehanteerd worden. Integendeel de essentie van het arrest van de Raad van State is dat in het kader van de appreciatiebevoegdheid van de Minister geen criteria contra legem of die bijkomende voorwaarden opleggen aan artikel 9bis mogen gebruikt worden. Maar criteria die niet contra legem zijn en die geen bijkomende voorwaarden opleggen mogen wel gehanteerd worden.

Overigens heeft de Minister dit zelf ook zo gesteld en verzoekers verwijzen naar wat in dit verband hoger is gesteld.

De ganse redenering van de nota herleidt de appreciatiebevoegdheid van de Minister de facto tot willekeur, daar ervan uit te gaan dat door het arrest van de Raad van State geen criteria, geen omzendbrieven, geen instructies, geen gegevens op websites meer van toepassing kunnen zijn. Zij kunnen niet van toepassing zijn als ze contra legem zijn, maar het is fout te stellen dat zij op zich contra legem zijn.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, bepaling die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, die bij de bespreking van het eerste middel werd geciteerd, blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond diende te worden verklaard, en de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers kunnen in het eerste onderdeel van het middel niet dienstig voorhouden dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond diende te worden verklaard, louter omwille van het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verzoekers gaan in zijn kritiek voorbij aan de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ter zake beschikt.

Met hun vage en niet ter zake doende beweringen inzake de aanvaarde buitengewone omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij de beoordeling van de elementen ten gronde.

Verzoekers geven ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met elementen die verzoekers bij de gegrondheid hebben aangevoerd. Hun beschouwingen zijn irrelevant.

Waar verzoekers in het tweede onderdeel van het tweede middel verwijzen naar de instructie van 19.07.2009, en pogen voor te houden dat de gemachtigde wel nog zou gehouden zijn om toepassing te maken van de criteria uit voormelde instructie, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geheel terecht heeft gemotiveerd dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, en de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

De instructie van 19 juli 2009 is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie van 19.07.2009. De vernietiging heeft tot gevolg dat de instructie uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat niet kan worden ingezien hoe de gemachtigde hiervan nog toepassing zou kunnen maken (hetgeen in strijd met het vernietigingsarrest van de Raad van State zou zijn).

Verzoekers kunnen werkelijk niet dienstig anders voorhouden.

Overigens kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet toetsen aan een ‘instructie’, zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. de hierboven geciteerde arresten: R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012; R.v.V. nr. 59 781 van 15 april 2011, www.rvv-cce.be)

Verzoekers gaan bij hun kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook verzoekers hun beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet moet worden toegepast en niet contra legem kan gehandeld worden door de gemachtigde.

Verzoekers hun kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster. die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). ”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond die wijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met

de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster stelt dat de door de wetgever bepaalde ontvankelijkheidsvereisten niet werden hernomen in de instructie van 19 juli 2009 of in een toelichtend vademecum en dat deze instructie tot doel had af te wijken van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Zij betoogt tevens dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de wet en hierdoor afwijkt van de uitzonderingsregeling die de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid middels zijn beleidsinstructie wenste door te voeren. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. "

Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Verzoekers verwijzing naar een (verslag van de auditeur dat gevolgd werd door het) arrest nr. 217.532 d. 24.01.2012 van de Raad van State toont de onjuistheid van verzoekers hun argumenten aan. In dit arrest oordeelt de Raad van State immers:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 7 juli 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van een

arbeidsovereenkomst uit de (vernietigde) instructie 'is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een arbeidsovereenkomst, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

De verzoeker heeft terecht aangevoerd dat de instructie van 19 juli 2009 integraal is vernietigd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing in functie van de vernietigde instructie legitiem heeft geacht. Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden”.

Terwijl in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, in de bestreden beslissing afdoende wordt uiteengezet om welke redenen de door verzoekers aangevoerde elementen geen grond tot regularisatie vormen.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekers nalaten om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Meer zelfs, zij citeren in hun verzoekschrift zelfs uit een beslissing die alleszins niet de bestreden beslissing uitmaakt; nergens in de in casu bestreden beslissing dd. 29.10.2012 wordt gemotiveerd inzake briefwisseling van 24.2.2004 van het bureau voor Juridische bijstand ... , De beweringen als zou de vernietigde instructie toch nog toegepast zijn, mist duidelijk elke feitelijke grondslag.

Tot slot kunnen verzoekers niet dienstig kritiek uiten op het gegeven dat, nadat de eerdere beslissing dd. 21.09.2010 nopens verzoekers hun aanvraag dd. 04.05.2009 en aanvulling van door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werd bij arrest nr. 81 088 dd. 14.05.2012, door de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing werd genomen op 29.10.2012 inzake verzoekers hun aanvraag,

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. Wat het eerste onderdeel betreft

In de mate dat verzoekers stellen dat zij buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd, ontkent de bestreden beslissing dit niet nu deze de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard. De verwerende partij is er niet toe gehouden uitdrukkelijk te motiveren welke omstandigheden zij als buitengewone omstandigheden aanvaard.

Waar verzoekers stellen dat als enkel de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM weerhouden werd als buitengewone omstandigheid deze ook dient te worden weerhouden als grond van de aanvraag, kan deze niet onderbouwde theoretische stelling niet aanvaard worden. De bestreden beslissing stelt op generlei wijze dat verzoekers dienen terug te keren naar hun herkomstland en stelt niet dat zij het Rijk dienen te verlaten. De bestreden beslissing weigert de machtiging tot verblijf toe te kennen omdat zij de aangehaalde grondheidselementen niet voldoende vindt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

In casu is de aanvraag onvankelijk verklaard wat betekent dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden zijn aanvaard.

De aangehaalde gegrondheidselementen achtte de verwerende partij niet voldoende.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook toe te bepalen dat de aangehaalde gegrondheidselementen niet voldoende zijn, wat in casu op duidelijke wijze werd verwoord in de bestreden beslissing, rekening houdend met de door verzoekers aangereikte elementen in hun oorspronkelijke aanvraag en aanvulling, waarvan niet wordt betwist dat hierop werd geantwoord in de bestreden beslissing. De verwijzing naar de rechtspraak doet in casu niet ter zake. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de motivering tegenstrijdig is.

3.2.3.2. Wat het tweede onderdeel betreft

Verzoekers bekritiseren de motieven die in verband staan met de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het betoog is erop gericht de toepassing van criteria van deze instructie te verkrijgen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog dat erop gericht is de toepassing van de vernietigde instructie te verkrijgen is niet dienstig.

Verzoekers hebben in hun aanvraag en aanvulling op het standaardformulier een aantal criteria van de voormelde vernietigde instructie aangekruist (onredelijk lange asielprocedure, asielprocedure van een jaar die voor 1 juni 2007 is ingediend voor families met kinderen die op zijn minst sinds 1 september 2007 naar schoolgaan en al minstens 5 jaren aanwezig zijn in het Rijk, alsmede het criteria 2.8.B: werk en duurzame lokale verankering). Tevens kruisten zij aan: *“andere prangende humanitaire situaties”*.

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat deze instructie werd vernietigd en tevens het volgende gemotiveerd:

“De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - met name dat verzoeker sinds september 2006 in België verblijft, dat verzoekster hier sinds februari 2007 verblijft, dat zij Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat hun zoon deelneemt aan tennislessen, dat zij werkbereid en heel gemotiveerd zouden zijn, dat verzoeker opgeleid zou zijn en zou kunnen beginnen werken in een knelpuntberoep, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - kunnen op zich geen grond vormen om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Verzoekers wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 28.09.2006 en verzoekster op 14.02.2007, die werd afgesloten op 29.02.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar en 5 maanden voor verzoeker en 1 jaar en 2 weken voor verzoekster - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden betrokkenen reeds op 20.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde grotendeels in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Betrokkenen maakten verder ook zelf de keuze om een aanvraag 9ter in te dienen, waarna zij op 18.02.2010 in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie. Betrokkenen wisten dat dit verblijf precair was en hen mogelijk slechts tijdelijk werd toegestaan in afwachting van hun procedure conform artikel 9ter, die werd afgesloten met een ongegronde beslissing op datum van 08.05.2012. Het feit dat verzoekers zich tijdens deze periode verder zouden geïntegreerd hebben, is het gevolg van de eigen keuze van verzoekers om deze aanvraag conform artikel 9ter in te dienen en kan bijgevolg nu niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het argument dat een terugkeer na dergelijk langdurig verblijf/procedure onmenselijk en onredelijk zou zijn, kan dus niet weerhouden worden aangezien verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie en op de hoogte waren dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers halen bij de elementen ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag nog aan dat hun zoon zich hier volledig heeft aangepast, dat hij zijn vrienden hier heeft en dat hij hier naar school gaat, waarvan een attest wordt voorgelegd. Ook worden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd, waaruit blijkt dat hun jongste kind in België is geboren. Deze elementen kunnen echter evenmin weerhouden worden als een grond om aan betrokkenen een regularisatie toe te staan, gelet op hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Verzoekers maakten zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van de asielprocedure, alsook om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het feit dat zij met hun kinderen nog steeds in België verblijven en dat de kinderen hier geïntegreerd zijn. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden om verzoekers een verblijfsregularisatie toe te staan”

Deze motieven zijn afdoend, correct en niet kennelijk onredelijk. Zij vinden steun in het administratief dossier. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekers bekritisieren dat de verwerende partij zelf te kennen gaf de vernietigde instructie nog toe te passen en zij verwijzen naar de website van “het Kruispunt van Migratie” en de schending van het rechtzekerheidsbeginsel aanvoeren, kan dit niet worden aanvaard, aangezien het rechtzekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is er als orgaan van het actief bestuur toe gehouden de

reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Evenmin is hierdoor het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Voorts wordt er op gewezen dat in casu het nemen van een beslissing binnen een termijn, die verzoekers omschrijven als zijnde drie jaren, niet onredelijk lang is gelet op de overvloed van aanvragen waarmee de verwerende partij te maken krijgt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Evenmin halen verzoekers andere elementen aan om een schending van artikel 14 EVRM of van artikel 11 van de Grondwet aannemelijk te maken, daargelaten de vraag naar de bevoegdheid van de Raad om een schending van artikel 11 van de Grondwet te onderzoeken.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De bewering dat de verwerende partij de facto de uitsluitingselementen van de omzendbrief gebruikt is een louter theoretische en blote bewering die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van een redelijke termijn.

Het middel in de synthesememorie luidt als volgt:

"Het regularisatieverzoek werd ingediend op 4.5.2009. De (on)gegrondheidsbeslissing werd pas genomen op 29.10.2012, driejaar en half na de aanvraag.

Deze termijn is duidelijk niet redelijk, waardoor DVZ het beginsel van de redelijke termijn geschonden heeft.

De redelijke termijn eis is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Wordt dit beginsel niet nageleefd, kan een besluit worden geschorst en/of vernietigd (zie I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, dieKeure, 2006, 397-425).

REPLIEK

De nota stelt dat de schending van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat het verzoek moet worden ingewilligd.

'De schending van de redelijke termijn kan leiden tot een aansprakelijkheidsvordering voor de burgerlijke rechter of een buiten toepassing laten van de te laat genomen beslissing.'

(I. Opdebeek, op.cit., p. 426).

Verzoekers hebben bijgevolg wel belang bij dit middel.

Wanneer het aanvaard wordt als grond voor vernietiging kunnen zij eventueel een aansprakelijkheidsvordering inleiden voor de burgerlijke rechter.

Wanneer de beslissing vernietigd wordt door te oordelen dat ze buiten toepassing wordt verklaard wegens te laat genomen, dient verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen die de vernietiging moet respecteren en die bijgevolg een gegrondverklaring dient in te houden.

Alleszins is de redelijke termijn geschonden waar de aanvraag dateert van december 2009 en de beslissing van oktober 2012, of ruim drie jaar later.

De door de nota via een arrest van de RvV van 24 januari 2012 ingeroepen argumenten zijn in casu niet van toepassing daar, eens beslist is een regularisatiecampagne op touw te zetten, de overheid hiervoor ook de noodzakelijke middelen voor moet inzetten (zoals buurlanden overigens wel deden). De overheid kan zich op dit punt niet op haar eigen tekorten beroepen."

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij laat gelden dat beschouwingen aangaande de redelijke termijn geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak zou worden gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd.*

Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat een dergelijke aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

“Waar verzoekster ten slotte de schending van de redelijke termijn aanvoert; wijst de Raad erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster inmiddels de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld tussen september 2009 en december 2009. ” (R.v.V. nr. 73 818 van 24 januari 2012)

Verwerende partij herhaalt dat verzoekers niet dienstig kritiek kunnen uiten op het gegeven dat, nadat de eerdere beslissing dd. 21.09.2010 nopens verzoekers hun aanvraag dd. 04.05.2009 en aanvulling van 30.11.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werd bij arrest nr. 81 088 dd. 14.05.2012, door de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing werd genomen op 29.10.2012 inzake verzoekers hun aanvraag,

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. Daargelaten de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief, dient de Raad vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen binnen de vier jaren na het indienen van de aanvraag. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van nog geen vier jaren in casu om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken en gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, acht de Raad deze termijn niet onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN